

Niitä Molempia Uhkaa Tuho

Jo presidentti Hooverin hallituskauden viimeisinä vuosina kiiruhti hallitus avustamaan rautatieyhtiöitä, joiden tulot olivat vähentyneet siinä määrin että voitto-osinkojen jakaminen näytti kyseenalaiselta. Pankkiirit ja laivojen omistajat saivat myöskin samaan aikaan huomattavan suuria summia, joko suoranaisina tai epäsuorina avustuksina.

Ne summat jäävät kuitenkin varjoon pienuutensa takia kun otamme esiin rahaerät, jotka on annettu pankkiireille, liikenne- ja tuotantolaitoksien omistajille Rooseveltin hallituskauden aikana.

Yksinkertainen kansalainen ihmettelee sitä kun hallitus ensin lainaa rahat pankkiireilta ja muilta suurliikkeiden omistajilta ja antaa sitten takaisin lainanantajain omistamille pankeille tai muille yhtiöille. Ihmettelemisen aihetta siinä kyllä onkin tavalliselle kuolevaiselle. Teko kuitenkin on aivan asianmukainen jos tutustumme valtion ja kapitalistiluokan välisiin suhteisiin vähän lähemmin.

Yksityisomistusoikeus on synnyttänyt valtion ja tarpeen ja muodostanut sen. Valtion tehtävänä siis on huolehtia luojansa eduista ja edistymisestä. Molemmat tukevat ja turvaavat toisiaan ikuistuttaakseen itsensä. Jos hallitus joutuisi toisiin käsiin, niin nyt hallituksen leipävartaasta syöjät tulisivat ajetuksi pois vartaan lähettyviltä ja joutuisivat elämään niillä muruilla, joita uuden hallituksen virkoihin päässeiden pöydältä putoileisi. He joutuisivat työttömien armeijaan ja lisäisivät niinollen niitä voimia, jotka jälleen uhkaisivat hallitusta vallankaappauksella.

Poliittiset vallankaappaukset, vaikkei niillä olekaan mitään vakavampaa yhteiskunnallista merkitystä, paljastavat valtion rikokset ja tuovat esiin sen todellisen luonteen sekä suhteen kapitalistiluokkaan ja sen etuihin nähden.

Siinä ovat ne syyt miksi kapitalistiluok-

ka, jonka etuja ja ikuisuuden säilyttämistä valvova laitos valtio on, on aina pyrkinyt ja yhä edelleenkin pyrkii säilyttämään visinlaisen valtion niin kauan kuin suinkin mahdollista. Valtion nimi tai kokoonpano ei sitä paljoakaan liikuta, sillä laitos on sen ja se voi sovittautua siinä oleville parhaille sijoille olipa nimi mikä tahansa.

Valtion ja kapitalistiluokan suhde on aina ollut sama työväenluokkaan nähden, pitää sitä kurissa keinoista välittämättä. Niiden välinen suhde taas on samanlainen kuin kahden ryövärin välinen sopimus, jonka kautta ne ovat yannonneet uskollisuusvalan toisilleen ja yleensä sitä myöskin noudattavat. Joskus kuitenkin saattaa käydä siten, että jompi kumpi pettää, mutta se tapahtuu ani harvoin ja vain vissien erikoistilanteiden esiin tullessa. Vahinko — jos sitä on jommalle kummalle tapahtunut — pian tasoitetaan ja suhteet säädetään sopuointuun, jota seuraa tarmokas käsikädessä työskentely työväenluokan riistämisen tehoistamiseksi.

Visseinä ajanjaksoina ne voivat noin tehdä, toisina ei. Yhteiskunnallinen kehitys ja sen vaatimukset ovat voimakkaampia tekijöitä kuin minkään luokan tai valtion ikuistuttamispyyteet. Juuri tällä hetkellä seisovat valtio ja kapitalismi neuvottomina yltäkylläisyyden keskellä. Ne janoavat yliarvoa, mutta ovat kykenemättömiä keksimään keinoja kuinka he voisivat asettaa työväenluokan joutilaan osankin sitä luomaan. Ne seisovat neuvottomina meidän palkkatyöläisten luomien jättiläis- mäisten tehtaiden, mitä parhaimman tuotantokoneiston ja äärettömän tavarain paljouden keskellä.

Pulasta pelastuakseen ne lainailevat varoja ja antavat kaikenlaista mahdollista tuke toisilleen, mutta mikään ei näytä tuovan lievennystä tuon ominaisen kaksinaisuuden tuskiin. Toinen tekee vetoumuksia toiselleen, mutta nekään eivät tuota toivot-

tuja tuloksia, syystä, kun niiden toteuttaminen riippuu palkkatyöläisten riistosta ja se on saavuttanut huippukohdan. Ajassa on saavuttu kehityksen ylivetoon, jossa kapitalistiluokalla, enempää kuin sen valtiolakaan, ei ole mahdollisuutta edistyä. Ne ovat tulleet tuotannollisten voimien ja tapojen kautta yhteiskunnallista kehitystä jarruttaviksi tekijöiksi.

Lihassoiman käyttö tarve-esineiden valmistamisessa edellytti fautalismia; höyryn kapitalismia ja sähkön merkitsee TYÖN TASAVALTAA.

Engels sanoi: Työnjako ja sen tulos — luokkiin jakautuminen — särkivät sukujätelmän ja sen tilan otti valtio.

Yhdymme hänen lausuntoonsa ja lisäämme: Sähkökoneiden käyttövoimaksi otto ja korkealle kehittynyt koneellinen paljous-tuotanto ovat ne aineelliset tekijät, jotka tulevat särkemään kapitalistisen järjestelmän ja valtion.

Tätä ei suinkaan pidä tulkita siten, että tämä järjestelmä särkyisi noiden tekijäin vaikutuksesta, vaan siten, että nuo aineelliset tekijät synnyttävät — oikeastaan ovat jo synnyttäneet — ne inhimilliset voimat, jotka tulevat sen suorittamaan. Kun vissinlainen tuotantotapa saavuttaa kypsyytensä, niin se johtaa niiden tekijäin esille tuloon, jotka ovat soveliaammat sitä edelleen kehittämään ja jatkamaan tuotantoa. Soveliain siihen tällä kertaa on palkkatyöväenluokka, jonka suuri enemmistö on nyt tuotantolaitoksien ulkopuolella tai tekee työtä vain osa aikaa nälkäpalkoilla. Sen tehtäväksi siis on jäänyt niiden voimien järjestäminen, jotka tulevat särkemisen suorittamaan.

Kapitalistiluokan tietoisin osa tietää ja tuntee tuon edellä mainitsemamme tosiasian ja siksi se pyrkii rakkauden vaipalla peittämään sille välttämättömät paheet. Engels jatkaa seuraavasti: "Se kaunistelee niitä tai kieltää ne kokonaan, jota eivät aikaisemmat yhteiskuntamuodot, eivätpä yksin sivistyskaudenkaan ensi asteet tunteet ja joka lopuksi keskittyy seuraavaan väitteeseen: sorretun luokan (se on palkkatyöläisten) riistämistä harjoittaa riistävä

luokka yksinomaan itse sorretun luokan eduksi."

Lisäksi lainaamme tähän palan Morgannin arvostelua "sivistyskaudestamme."

"Sivistyskauden syntymisen jälkeen on rikkauden kasvaminen käynyt niin äärettömäksi, sen muodot niin erilaisiksi, sen käyttäminen niin laajaperäiseksi ja sen hoitaminen niin taitavaksi omaisuuden omistajan eduksi, että tästä rikkaudesta kansaan nähden on tullut hillitsemätön mahti. Ihmishenki seisoo neuvottomaksi lumottuna oman luomansa edessä. Mutta sittenkin on aika tuleva, jolloin ihmisymmärrys vahvistuu vallitsemaan rikkautta, jolloin se on määräävä sekä valtion ja omaisuuden välisen suhteen, omaisuuden, jota valtio suojelee, että myös omaisuuden omistajain oikeuksien rajat. Yhteiskunnan edut käyvät ehdottomasti yksityisetujen edellä ja kumpaisetkin täytyy saattaa oikeudenmukaiseen ja sopusointuiseen suhteeseen. Pelkkä rikkauden tavoittelu ei ole ihmiskunnan lopputarkoitus, jos muuten edistys on pysyvä tulevaisuuden lakina, samoin kuin se menneisyydessä on ollut."

Valtio ei ole olemukseltaan yhteiskunnallinen elin, vaan yhteiskunnallista kehitystä häiritsevä laitos, joka on muodostunut edistuksen esteeksi yhteiskunnassa ja siksi sen täytyy tuhoutua samanaikaisesti yksityisomistusoikeuden — kapitalismin — kanssa. Saanemme ehkä tilaisuuden kajo-ta asian tähän puoleen lähemmin seuravassa Tie Vapauteen numerossa.

— Se, mikä kerran on päässyt tavaksi ja juurtunut yleiseen käsitykseen, saavuttaa pian loukkaamattoman pyhyden leiman. Perityt tavat ja opit tulevat näin sokean kunnioituksen ja uskon esineiksi.

Tieto on relatiivista ja siitä johtuu suvaitsevaisuuden vaatimus. On eläimellistä typeryyttä (quelle bestiale stupidite), kun tyrkyttää muille omaa mielipidettään ainoana oikeana tai kun tuomitsee toisten mielipidettä syystä, että se on erilainen kuin oma. — Michael de Montaigne, ranskalainen filosofi.